

fundet Betænkelse ved til det yderste at lægge Beslag paa de beregnede Indtægter, men man har ogsaa maattet tage i Betragtning, at der er forskellige Udgifter, som ikke ere medtagne under de beregnede Embedsudgifter, saaledes Administrationsomkostninger, Renter af de Laan hos Stiftsmidlerne, som det maatte blive nødvendigt at optage m. v., hvorhos heller ikke det Tilskud en Gang for alle af 400 Kr., som er foreslaaet tillagt Præster, der første Gang overtage en Præstegaard med Avling, er medtaget i den foranstaaende Udgiftsberegning.

ad § 2.

I København udgør Præste-, Degne- og Klokkerpengene en meget væsentlig Del af Præstestanden og den øvrige Kirkebetjenings Lønning. Den ved Loven om Ligning af Præste-, Degne- og Klokkerpenge i Kjøbenhavn af 14. April 1904 indførte Ordning, hvorefter Størrelsen af den gennem disse Penge fremkommende Indtægt retter sig efter Skatteindtægten, og Fordelingen af dem til de enkelte Embeder i væsentlig Grad er overladt til Administrationen, er der allerede paa en heldig Maade aabnet en Udvej til at regulere de enkelte Embeder og Bestillinger, hvilket sker ved den hvert 5te Aar ved kongelig Resolution stedfindende Fordeling af Præste-, Degne- og Klokkerpengene for det følgende Femaar. Den sidste almindelige Fordeling har fundet Sted ved kongelig Resolution af 11. April 1911, jfr. Ministeriets Bekendtgørelse af 20. s. M. (Lov-Tid. A. 1911 Nr. 85). Saafremt det maatte lykkes at naa til en Afløsning af Offer og Accidenser i København og deres Erstatning med en Ligning, jfr. nærværende Lovforslags § 4, vil en yderligere Regulering blive mulig. At man ad denne Vej ogsaa vil kunne naa til en Ordning med Alderstillæg, maa man anse for meget sandsynligt. Imidlertid mener man ikke, at Tidspunktet allerede nu er kommet til at opstille bestemte Regler herfor saa lidt som for Embedernes Fordeling i Lønningsklasser, og man har derfor ment paa nærværende Tidspunkt at burde indskrænke sig til den almindelige Bestemmelse om Regulering og Alderstillæg, som findes udtalt i nærværende Paragraf.

Noget ganske tilsvarende gælder for Frederiksberg, hvor Højtidsøfret allerede er afløst ved en Overenskomst med Kommunen, som er stadfæstet ved kongelig Resolution af 28. Juni 1895.

ad § 3.

Afløsning af Naadensaaret i Præstembeder er en Foranstaltning, hvorefter der sikkert næres almindeligt Ønske. Naadensaaret er en forældet Institution, der f. Eks. med Hensyn til Deling af Udbyttet af Avlingen endnu hviler paa det gamle Trevangssystem, og det stammer fra en Tid, hvor Præsten selv forblev i Embedet til sin Død, om fornødent med Hjælp af en Kapellan, saaledes at det virkelig blev en Naade, der vistes Enken, at hun maatte forblive i Præstegaarden et Aar om og i den Tid tage Del i Embedets Indtægter. For Præster, der afskediges, medens de ere i Embede, bliver Naadensaaret derimod ikke nogen virkelig Fordel, idet de først oppebære Pension efter Naadensaarets Udlob, og for Eftermanden i Embedet bliver Naadensaaret altid en Byrde, idet det medfører, at der hængaar lang Tid — endog indtil 2—3 Aar — inden han stedes til at nyde den fulde Embedsindtægt. Naar der fremtidig tillægges Præster og Præsteenker Pension fra Afskedigelsen eller Præstens Død, og Pensionens Størrelse beregnes fuldt ud efter Analogien af Reglerne i Pensionslov af 5te Januar 1851, og der ligeledes paalægges Præsterne Forpligtelse til at sikre deres Enker Overlevelsensrente i Forhold til den fulde Embedsindtægt i Overensstemmelse med Reglerne herom i Loven om Embedsmænds Forpligtelse til at sikre deres Enker Overlevelsensrente af s. D., vil enhver Grund til at bibeholde Naadensaaret være bortfalden, og en af de største Hindringer for at bringe Præsterne ind under normale Lønningsforhold vil hermed være bortryddet.

De nærmere Regler for Naadensaarets Afløsning ville formentlig rettest kunne overlades til Administrationen. Det vil selvfølgelig kun kunne ske imod Erstatning til dem, der ved første Ledighed i et Præstembede have Krav paa Naadensaar. Midlerne til Udredelsen af denne Erstatning ville for en Del kunne have af den under Vakancen i Embedet opsparede Lønning. Hvad der maatte komme til at mangle, vil kunne udredes af den ved kgl. Anordning 16de December 1887 oprettede Præstepensionsfond, hvis Overskud ifølge Anordn. § 5 skal anvendes til Bedste for Folkekirkens Præster eller deres Efterladte. Ifølge anstillede statistiske Beregninger vil Overskuddet være tilstrækkeligt til, at Fondet vil kunne overtage denne Udgift.